

TARTALOM:

Z. Elek Béla : Csendesnap, konferencia, regőstanfolyam, cserediákság. — Nagy Sándor : Imádság. — Bazsó Béla : Biblia-magyarázat. (Ördögűzés.) — Vincze József : Romok alól sikoltok! (Vers.) — Kolláth József : Református Keresztyén Ifjúsági Egyesületi Munka. — Torró Zoltán : A falu első képe. — Horváth István : Nézzük közlelről az angolokat! (3.) Sedivy Zoltán : Beteljesülés. (Vers.) — — : Uj esperes Amerikában. — Baksy Rezső : Egy év a „Hegyaljai Erő“ cserkészcsapat életéből. — füzér- : Hurrá.... — Z. : Könyvismertetés. Hireink. Kedves Olvasóink!

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap 15.-én.
Előfizetési ára: Egy évre 3 P, félévre 1·50 P. Egyes szám ára 50 fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak, Főiskola.

Főszerkesztő:
Z. Elek Béla.

Felelős szerkesztő:
Vályi József.

Szerkesztő bizottság:

Merényi Dániel és Hazagh Mihály IV. é. theol., Szabó Imre III. é. theol., Márton Ferenc
V. é. tan. képz., Király István gimn. VIII. o. t.

Főmunkatársak:

Nagy Sándor, Vincze József és Kolláth József IV. é. theol., Bertalan Imre III. é. theol., Berecz
Árpád II. é. theol., Demeter Gyula I. é. th., V. Balogh Béla, Nagy Lajos V. é. tan. képz.,
Deme László, Kiss András gimn. VIII. o. t.

Hírvonatvezető: Takács Béla II. é. theol.

Kiadóhivatali főnök: Csorba Géza III. é. theol.

ILLUSZTRÁCIÓK

Máté 27:46.

Ha Svájcban járunk, különösen télen, megfigyelhetjük amint a hegyekben járunk, hogy az út különösen veszélyes leeséseknél, keresztel van megjelölve. Egy kicsit előre nézünk és látunk egy másik keresztet — tovább még egy másikat. Úgy annyira, hogy út nélkül is megtalálhatnánk a helyes utirányt ha a keresztre ügyelünk. Ami keresztyén életünkben is, a kereszt, folyton előttünk van. Ott van a kezdetnél, és mikor egy kicsit tovább megyünk, még mindig ott van és mikor a célhoz jutottunk még mindig a kereszt.

Egy hajó áll a kikötőben. A munkások megrakják és máris kész az indulásra. Gőzt fejlesztenek és fekete füst ömlik ki a fekete kéményeken. A kapitány parancsára a köteleket eloldják és a hajó szabad. Lassan elindul és egy óra múlva a kikötőt rég elhagyva a nyílt tengeren van. Ez természetes. Nem azért hajó, hogy a kikötőben maradjon. Ott csak addig van helye, amíg terhet felveszi. Azért hajó, hogy a tengeren járjon és hogy más országokhoz jusson. A mi lelkünk is — kötve a testhez a világ kikötőjében felveszi terhet, a tudományt, bölcsességet, karaktert. A Halál eloldja a köteleket ennyi az egész; nem törik össze a hajó.

Lukács 24:6.

A mi elménk egy hetvenéves óra. Az élet angyala egyszer és mindenkorra felhúzza, becsukja a tokot és átadja a kulcsot a feltámadás angyalának.

Angolból átdolgozta: Berecz Árpád.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Főszerkesztő:

Z. ELEK BÉLA

1939. március hó

Felelős szerkesztő:

VÁLYI JÓZSEF

Csendesnap, konferencia, regőstanfolyam, cserediákság.

Valaminek az értékét az ellenértékével, valaminek a létét a lét ellentétével összehasonlítva látjuk jól.

Ebből az következne, hogy pl. a csendesnapot az értékelheti, akinek soha nem volt igazi csendes perce sem. És mégsem így van. Ennek lelkiértékét csak az ismeri, aki maga is élt már csendesnapokat. Igaz, hogy benne élve „a fáktól nem látjuk sokszor az erdőt,” de a forró napsütésben sóvárogva gondolunk a hűs lombokra. Így vagyunk a csendesnapokkal is: visszakívánjuk, ha már elmúlt. És egyre jobban megbecsüljük, ha újra benne élhetünk.

Lehet, hogy nem mondunk újat a konferenciákról, de ha valaki minden diákkonferencián résztvenne is, még mindig hallana valami újat. És amit újra hall, újnak hallaná. Hálás a lélek a régi ismétlésért, a feledésbe ment nagy igazságok újra csillogtatásáért is. Olyan egy-egy konferencia, mint az erdőben tavasszal a forrás. Talán régen betemette a lehult falevél: ilyenkor csak lassan csörgedez elő belőle a víz. De ha jönnek a cserkészek, a természet szerelmesei, és föltárják a régi forrást, újra megélénkül körülte a vidék. Konferencián résztvevők körül újul meg mindig a pataki diákélet is.

Milyen jó, hogy amikor már majdnem kihalt az utolsó is, Patakon élt a regőscserkészet! „Áttelelt” minálunk. Most hintjük a „vetőmagvakat.” A tíznapos regős út után megújul majd országszerte ez a munka. Eddig abban volt értéke, hogy egyetlen volt, ezután abban lesz, ha első lesz a maga nemében.

Cserediákok jönnek theologiánkra. Mieink közül is mennek. Ilyenkor látjuk meg a hiányzó értékeket, és épp itt építünk arra, amink van, vagy amit újonnan szereztünk.

Lenne egy gondolatunk, mely szerint nemcsak a regősmunkát szeretnének terjeszteni, de felhívjuk a cserediákság gondolatára a tanítóképzős és gimnazista testvéreink figyelmét. Számukra december utolsó két hetét látjuk erre legalkalmasabbnak. Igen hasznos lenne, ha az utolsó évfolyamokról egy kis órs minden iskolából elindulhatna így hazai tanulmányútra.

Csendesnapok, konferenciák belső épülésére valók, regősök, cserediákok országépítők lehetnek!

Z. Elek Béla.

Imádság.

Örökkévaló Jó Istenünk!

Lekció: Ján. 21: 15—23.

Megtanultuk igédből, hogyha pásztorolni akarjuk a te juhaidat szeretnünk kell a mi Urunk Jézus Krisztust. Megláttattad mi velünk, hogy a Jézus Krisztushoz vezető úton csak vezetni lehet az embereket személyes jó példánkkal. Jöjjetek lássátok meg a Krisztust, akit mi megtaláltunk, s aki oly hatalmas dolgot művelt életünkben. Uram, mutasd meg nekünk a Krisztust, hogy Ő megmutathasson minékünk Téged, mint szerető Mennyei Atyánkat. Te előbb szeretted minket. Csak Te taníthatsz meg minket arra, hogy nekünk is szeretnünk kell egymást, „mert ha nem szeretjük a mi atyánkfiait, akit látunk, miképpen szerethetünk Téged, akit nem látunk.“

Uram tégy csodát a mi életünkben. Irts ki közülünk minden bűnt, hogy közülünk senkise nézze csupán a maga hasznát, hanem mindig a másokét is. „Aki mi közülünk oroz, többé ne orozzon,“ hanem tanulja meg, hogy az Ur szolgája mindenkor megzabolázza indulatait, s mindenek felett tisztakezű.

Jó Istenünk — Te viselj gondot rólunk, s Te vezérelj úgy életünket, hogy senki se vádolhasson minket bűnnel, hanem mindenkor és mindenben jó lelkiismerettel állhassunk meg az emberek előtt a Krisztus által. Ámen.

Nagy Sándor IV. é. hh.

Bibliamagyarázat. Ördögűzés.

Máté 16: 21—23. :

Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól és megöletni és harmadnapon föllámadni.

És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Ment-sen Isten Uram! Nem eshetik ez meg Te véled! Ő pedig megfordulván, mondá Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra

Három vers. Mégis megvannak benne a hatalmas erők feszülései. Képzeljünk el egy játék léggömböt. Pukkadásig telefújták levegővel. Szinte belepréselték. A beleszorított levegő feszíti széjjel az útjába álló falat, lehet látni a feszülést. Isten Igéjének ez a része is egy ilyen gömb. Amíg a tudatlan ember azt mondja, hogy

nincs a léggömbben semmi, addig a tanult ember tudja, hogy benne erő van, még pedig olyan valaminek az ereje, ami nélkül az ember nem élhet a földön. Így vannak az emberek Isten Igéjével is. A hitetlen ember nem lát benne semmit, de a hívő lélek mérhetetlen erők feszülését látja benne, ami nélkül életet, lelki életet élni nem lehet. Drámai feszültség, egy drámai jelenet van ebben a három versben, annak a hatalmas drámának, amelyik Jézus és a világ között történt.

Ha az akkori világban élve nézzük ezt a jelenetet, egy szint látunk. De ha a mi világunkban élünk, a jelennek a szemüvegén keresztül nézzük, akkor két színnek a változata áll előtünk. Kérjük Istent, hogy a függöny, ami bűnös szemünk előtt eltakarja Isten Igéjének üzenetét, gördüljön fel

Jézus nagyon közel volt lélekben tanítványaihoz. Közösségben volt. Elmondta gondolatait. Nem úgy, mint ember, a testi ember. Nem az érzelmeiről beszélt tanítványaival. Nem! A jövőjéről. Mennyi bizalom a tanítványaival szemben. Mikor lesz az ember ennyire közvetlen, mikor fogad valakit annyira a bizalmába, hogy beszéljen előtte jövőjéről, terveiről, megpróbáltatásáról? Csak az aki lelkileg közel van a másikkhoz. Akivel tud együtt imádkozni. Jézus körülbelül ilyen viszonyban volt tanítványaival. Azért körülbelül, mert az Ő viszonya minden emberi gyarlóságtól mentes. Csak így érthető meg, hogy beleavatja tanítványait jövőjének a titkaiba. Elmondja nekik annak az elkövetkező, rettenetes három napnak a történetét. Miért? Hiszen alig értik meg. Nem állnak még azon a magaslaton, mint Jézus. Még csak meg sem közelítik. Talán azért, hogy előkészítse őket a jövőre. Elmondja nekik háromszor. Ha egyszerre nem is, de harmadszorra talán megértik. Talán ezt akarja elérni Jézus. Ha majd annyira meg fogják alázni, ha a hitetlenség miatt annyira megvetett lesz, mégis a tanítványai ne legyenek azok között. Ne rettenjenek meg. Meg akarja őket tanítani, előkészíteni arra a rettenetes eseményre. Ne úgy lássák majd, mint egy gyászos bukást, leverettetést, hanem Krisztusnak a céljait, feladatát. Istennek egy dicsőséges tettet, amit a mi nyomorúságunk látára bízott az Ő fiára. Azon se lepődjenek meg, hogy mindezt a vének, a főpapok, az írástudók fogják csinálni. Azok, akik a törvényekben jártasok. Tudják az írást. Akiknek mégis csak kellene tudni, hogy mit csinálnak. Ne rettenjenek meg ezen. Megtanulhatták Jézus eddigi szavaiból, hogy a vének hitben mégis csak gyermekek, a főpapok, az írástudók mégis csak tudatlanok a: lelkiéletben.

Csakhogy Jézus először jelentette mindezt tanítványainak. Túl gyarló az ember ahoz, hogy a jót, amit Istentől kap, mindjárt megértse. Tanítványai nem is értették meg mindjárt. Látjuk Péter szavaiból. Tanítványai csoportjának mintha Ő lenne a képviselője. Ez, az előttem annyira szimpatikus tanítvány, aki annyira az élettalaján áll. Ezt látjuk minden megnyilatkozásában. Azt mondhatnók: reális ember. Nem érti, miért kell Jézusnak szenvedni, miért kell átélni azt a borzasztó eseményt, az Ő Úrának. Félti az Urát, mert szereti. Nem tudjuk Péter gondolatainak a hátterét, milyen módon mentse meg magát Jézus. Talán Péter maga sem gondol a módra. Szól, mert elretten attól a szörnyű képtől, amit Jézus vetített eléjük. Nem gondolt arra, hogy mióta beszél, benne van a Sátán. Nem is gondolja, hogy éppen akkor, amikor jót akar, kísért. Az ördög van benne. Az használja fel egyszerű szeretetből támadt szavait. Veszelmes, rettenetes jegyvere az ördögnek.

Jézus észrevette az ördögnek ezt az alattomos támadását. Látta, hogy nem nyugszik a Sátán. Hiába győzte le a pusztában, hiába űzi el mindíg, amikor

csak találkozik vele. Nemtelen fegyverhez nyúlt; szeretett és szerető tanítványa által akarja megkísérteni. Látta a Sátán alattomos szándékát, hiábovaló erőlködését. Péterhez szólt, de a benne lévő ördögöt látta. Még jobban gyűlölve a Sántánt, aki ilyen aljas módon próbálja legyőzni Őt, szól a Sátánhoz haraggal, távozz tőlem! Már kezdi megelégeni a Sátán alattomos munkáját, azt mondja: bántásomra vagy! És kiüzi Péterből a Sántánt Jézus egy újabb ördögüzése van itt elbeszélve. Újabb diadal, Isten országa győz az ördög hatalmával szemben. Látjuk Jézus hatalmas fegyvertárát, amelyek közt egy újabb fegyvert mutatott fel. Egy új „varázs igét“! Az előbbieket már ismerjük. „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten Igéjével.“ „Az Urat a te Istenedet imadd és csak néki szolgálj!“ A mostani: Az Isten dolgaira kell gondolni! Igen! Hiába akarja megtartani a Sántán magának a szegény, bűnös Embert, hiába fordul cselhez, látja, a már alig vonagló Embert a Sántán karmaiban. Isten dolgaira gondol — a rendeltetésére

Színváltozat A függönynek nem kell felgördülni, mert a szinpadon mi vagyunk. A szereplők mi vagyunk. A történet kora: a Jelen. Jézus jön. Nem Jeruzsálembe, de fővárosunkba, városainkba falvainkba. Hozzánk! Testvéreim! Bűnös Testvéreim! El tudjátok képzelni a következményt? Szólja Igéit: szeresd felebarátodat, mint magadat. Légy irgalmas! Oszd szét vagonodat . . . Nem! Ne gyere Uram! Ha lehet másodszer is keresztre feszítenek, feszítünk. Nem! De Ő csak jön mosolyogva, szelíden, mosolya, arca azt mondja: Én nekem jönnöm kell, jövök, míg be nem fogadtok. Hiába nézünk rá bambán, ismeretlenül, Ő csak jön, mosolyogva, szelíden

Neki is van jelvénye. Az övé is kereszt. Nem horgas, nem nyilas, nem is jelvény. Kereszt! Nehéz! De neki olyan gyönyörűséges és könnyű. Ámen.

Bazsó Béla III. hh.

Romok alól sikoltok!

Rontva, ölve omlott össze
a Torony,
mit emelt magának
pogány szívvel a gőgös Bábel . . .

És azóta összedülnek a Tornokok! . . .

Hidd el Testvér:

Én is romok alól sikoltok! . . .

Azt hiszed, hogy örülsz?

Hidd el: csalóka percek

ássák csak benned

éveit a szomorúságnak! . . .

Azt hiszed, hogy szeretsz?

Hidd el: kis lidérc tüzek

csalnak és üznek

végül is a társtalanságba! . . .

Azt hiszed, hogy jó vagy?

Hidd el: csupán hangulat:

Délibáb-utak . . .

Alattuk kopár sivatag a lelked! . . .

Azt hiszed erős vagy?

Hidd el: izmod nem elég,

hogy a fedelét

feltörd egy lezárt koporsónak! . . .

Mert nincsen más itten,

Csak egy valóság: Isten!

És az ő végső hívó szava,

— Kegyelmes, jó Atya-szava,

Ítéletes, bíró-szava —

mely mindenkit megtalál

egyszer:

a Halál.

Vincze József.

Református Keresztyén Ifjúsági Egyesületi Munka.

A napok meghosszabbodásával együtt jár az összejövétel időpontjának későbbre tétele. Vasárnap lehetünk akármilyen időben együtt, de hétköznapon már csak későn tudnak összegyűlni az ifjak. Ha azért azt akarjuk, hogy az ifjúság ki ne csússzék a kezünkől, akkor alkalmazkodnunk kell hozzájuk.

Április hónapban méginkább! Ahol úgy kívánja, szüntessük be a hétköznapi összejövetelet. A vasárnapit soha! — Még nyáron se! (Erről legközelebb!)

Használjuk fel időnket arra, hogy készüljünk! Tartson az Ifjúsági Egyesületünk húsvét reggelén istentiszteletet. Ha közel a temető: ott. — Én tudom, a mi szegilongi kis temetőnkben húsvét reggelén (6 órakor) felhangzó feltámadási evangélium milyen csodás erőt tud önteni a gyülekezetbe. (Az egész gyülekezet ott van.) Igehirdetésen kívül az ifjak szavalnak és énekelnek.

Készüljünk anyáknapi ünnepélyre. (De meg lehet tartani az apák-napját is.) Május második vasárnapjára. Ha van Leányegyesületünk is, most őket is be kell vonni! Nagyon kedves (és hasznos!) szokás az anyáknapi virág áruálás. Kis papír virágokat készít a Leányegyesület. Rózsaszín és fehér színben. Akinek még él az édesanyja, rózsaszín virágot tűz fel, akié meghalt, fehérét. Ezt egész nap lehet a gyülekezetben pár fillérért árulni. Szívesen, sőt örömmel megveszik!

Délután rendezzük meg az anyáknapi ünnepélyt. Ez lehet az ősztől-tavaszig tartó „téli munka“ záróünnepélye is. Az ünnepéllyel még fogunk foglalkozni.

Vigyázzunk a „szerep“-re nagyon. Sok Ifjúsági Egyesület záróünnepélye volt már az első „szerep“. Ne engedjük, hogy a szereplési vágy legyen az ur az egyesületünkben. A csak szerepekre dolgozó ifjúsági egyesület, nem református Keresztyén Ifjúsági egyesület, hanem műkedvelő társaság. Lehetőleg minden tag kapjon szerepet, s a próba is egy-egy összejövétel legyen. Énekkel, imával, még bibliamagyarázat is elfér.

* * *

Mit csináljunk márciusban az Egyesületben ?

Testi munka : a „Lombfűrészlet“ befejezése. Áprilisban már nem lesz időnk ilyenre.

Értelmi munka : „A református keresztyén anyaszentegyház.“ — „Ifjak szerepe a református keresztyén anyaszentegyházban.“ „Az alkohol kérdés“ „Az adó“ „Gyógynövények és azok gyűjtése.“ Mind a mi ifjúi életünknek is égető kérdése. — Beszéljünk ezekről. — „A dohányzás.“ — Nem üdvösségre megy, a dohányzás, vagy nem dohányzás. De egészségi szempontból jó a nem dohányzás. — „Tanuljunk magyar nótát.“ — Ismételjük át az eddigieket, s vegyük át mindazt, amit a kótáról tanultunk. — „Ismerjük meg hazánk földjét!“ még mindig utazhatunk egyszer kétszer, ha van (s bizonyosan van) hová!

Szociális munka : „Elsősegélynyújtási tanfolyam“ folytatása. Életmentés vízből, tűzből. Segélynyújtás apró baleseteknél. — Beszélgethetünk egyszer a „temető-gondozásáról“ egyszer a barátságáról, szegények és betegek látogatásáról.

Lelki munka: „Hitetlen ifjúság“ Jób 10:15. „Káromkodó ifjúság“ II. Móz. 20:7. „Örködő ifjúság“ Péld. 4:23. „Adakozó ifjúság“ Péld. 3:9. „Alázatos ifjúság“ Péld. 3:11—12. „Egy kérdés hozzád!“ Ján. 21:17. „Igéthordó ifjúság“ Jer. sir. 3:27. — „Jézus ifjúsága“ Luk. 2:41—52.

* * *

Szeretettel kérem azokat a testvéreimet, kik e gyarló munkatervből valamit épültek, azokat az Egyesületeket, ahol esetleg felhasználták egy kis beszámolóit írjanak. — S nagy szeretettel várom a hibámra a felhívást, s fogyatkozásaimra a kiegészítést!

Előre is szeretettel köszönöm:

Kolláth József IV. é. th.

A FALU ELSŐ KÉPE.

A pataki faluszeminárium tagjai falura szálltak. Egy feladatuk volt az is, hogy papírra vessék azokat a gondolatokat, amelyek abban a pillanatban, vagy előbb keletkeztek, amikor meglátták a falut. Én is falun voltam, megláttam a falut és ezeket találtam írni.

Kinéztem a vonat ablakán.

De nem céltalanul, most az egyszer határozott volt a szándékom, hogy valamit látni is fogok. Egy falunak az első képét akartam — hogy úgy mondjam — teljes egészében megragadni.

Mindjárt meglátjuk, hogy sikerült?

Csak még egy kérdést szeretnék megoldani, vagyis szerettem volna megoldatni. Tudniillik azt nem tudtam, hogy miért hívják a falu állomását Erdőbényének, mikor az Szegilong.

Kérdem ugyanis, hogy hol szállunk le? Erdőbényén — volt a válasz. De, mondom, hát Szegilongnak nincs állomása? Már, hogyne volna. Akkor minek megyünk Erdőbényére? Te mafla — magyarázza az egyik — nem tudod, hogy Erdőbénye egy fürdőhely? És ergo egy fürdőhelynek illő, hogy állomása legyen. Világos, a legközelebbi megállóhelyet Erdőbényének nevezték el. Legyen az bár Szegilong.

Értem, értem.

Óh te szerencsés Szegilong, mikor értünk már oda? Ugy lesem az ablakot, nehogy valamit elmulasszak a nagy látásból. Szóval kinéztem és vártam. Vártam és nem hiába vártam, mert ime egy hang: „Ebbe a községbe sem kérnek több faluszemináristát, ahol ez a vonat most megáll.“ Mindjárt tudtam, hogy Szegilong következik. Tehát felcsigázva néztem.

Egy sorompó és egy öreg ember. Ezt láttam meg legelőször. A sorompó a szekereket zárta el a sínektől. Az öreg ember pedig sorstársamat és engem várt. Igaz, hogy ez csak később derült ki, mikor megkérdezte, hogy tiszteletes úr, a tiszteletes úr? — Mondom, hogy mink vagyunk. — Én meg a kurátor vagyok. Isten áldja — szólok és végignéztem rajta. Folt hátán folt, és a foltok felett egy fej, onnan meg egy pipa lógott ki, és füstölt kegyetlenül. Senki

ne vegye vétkemül, de én nem akartam elhinni, hogy ő a kurátor. Érthető, hiszen én még csak legációban láttam kurátort, és akkor olyan feketébe van mindenki, hogy szükségképpen más ruhában el se tudtam képzelni a kurátort. Na de nem ez a lényeges.

Hát csak kijöttem a tiszteletes urék elé — szólt. — mégis úgy gondoltam, hogy kijövök, pedig lett volna munkám a szőlőben, mindegy különben majd elvégzem később. Kár volt kifáradni a bácsinak mondtuk gépiesen.

De én már ekkor nem az öreget hallgattam, hanem bámultam szerte-szét, azaz mégse szét, mert szembe a megállóval egy gyönyörű szép villaszerű valamit láttam a szőlőtövek közt. De kellett nekem pont azt meglátni, mert rögtön kisült, hogy az a Gutmann uré.

Mindjárt sötétebben is figyeltem. Valószínű, így szalasztottam el azt a szép menyecskét is, akire Feri figyelmeztetett: „Nézd csak!“ A történeti hűség kedvéért: ő se figyelt már.

Hopp, átugrott az árkon, amely házuk előtt húzódott végig az út mellett és visszanézett, én villámgyorsan megláttam, hogy a szeme kék. Ujabban a szemeket vizsgálom. Csak az öreg hunyorgatott annyira, hogy nem tudtam a szeme közé nézni. Így kénytelen voltam újra a menyecskét szemügyre venni. Csak úgy libbent a szoknya utána. Református a lelkem — szólt az öreg. — Magam is úgy gondoltam, mert így köszönt, hogy áldás békesség! Békesség az van gondoltam magamban, csak ezek a hegyek itt a falu felett ne volnának ilyen kopaszok. Másképp néz ez ki nyáron találta el az öreg a gondolatomat. Ez a hegy itt átellenben tele van szőlővel, alatta a szántó, zöld kalásszal — én meg hozzá-
tettem — milyen szép lehet mindezek alatt a falu piros cserepes házaival és nem messze a Bodrog kanyargó folyásával. — A táborozó cserkészeket majd elfelejtettem — és milyen csodás volna innen nézni, hogy csónakáznak le a cserkészek a folyón.

Látja tiszteletes ur ezt az egyenes utcát? Zavart fel az említett hang fél szendergésemből.

Látni, látom, de mi van vele? Hát kérem ez az utca egész Budapestig vezet. Mi Budapest és Sátoraljúj hely között vagyunk. Sok autó jár erre kérem. Igen látom magam is, mert már sikerült egy jócsomó port lenyelni. Különben én már jártam erre, huszonnégy óra alatt megbicikliztem ezt az utat. — Ezzel mindig eldicsekszem. — Szóval már járt erre a tiszteletes ur? Igen, úgy látszik semmi sincs új a nap alatt.

Ebben a faluban sincs. Házak egymás mellett, hol a jobb oldalt, hol a balon, hol meg sehol.

Harmónia minek? Szolga lelkek sajátsága.

Aztán váltakoznak is zsuppos a cseréppel. Szinte érzem a huszadik századot. Több a cserepes, de van zsuppos is. Egyelőtt éppen megállunk. Tetszik látni itt egy ember lakik, volt sok földje, búzája s elitta a marhája. Eddig a történet. Most pedig elvezetem a tiszteletes urékat oda, ahol ebédelni fognak. Eddig is arrafele mentünk a falu egyetlen főutcáján de, ami biztos jobb, ha megmondja még egyszer.

Valami iskola lehet a közelbe, mert gyerek csipogás hallatszik:

„Vége, vége mindennek,
vége a szerelemnek.“

Feri egész megrettent, úgy látszik vesén találta. Na, de ez nem fontos.
Rom. kath. elemi iskola. Csinosan vakolva, kipingálva és az állam költségén felépítve. Hopp majd elfelejtettem egy fehér-sárga zászlóval a szelöztetetőjében.

Még lépünk néhányat. „Hát itt vónánk tiszteletes urak” — mond a kurátor úr.

Benne vótunk nyakig a vízbe, azaz, akarom mondani ott vótunk a falu közepén. Még jó, hogy ebéd előtt láttuk a falu első képét, mert ebéd után már biztosan két képet láttunk volna egyszerre.

Abban a pillanatban, mikor én láttam, ilyen volt a falu első képe.

Torró Zoltán.

Nézzük közelről az angolokat!

3.

Jóleső érzés fogja el az embert, ha messze idegenben egy-egy hazai vonatkozású dologgal találkozik. Ilyen a Magyarországra hívogató csikóst ábrázoló idegenforgalmi plakát is, a Hungarian Restaurant, ahol csodák csodája valóban magyar a konyha és a tulajdonos, a cigaretta dobozban elrejtett kis ajándékképek között levő magyar vonatkozású rajz stb. stb. . . . Viszont megdöbbenve és sajnálkozva vesszük tudomásul, hogy a magyar szaláminak nevezett valami rosszabb a kutyahusnál, hogy a Selfridges áruház hatalmas térképén amúgy is megcsonkított hazánkat önkényesen felére szabta a rajzoló és hogy egy üveg négy puttonyos tokaji asszúért százhusz pengőt is elkérnek.

Most pedig nézzük iskolai rendszertüket, mely lehet mondani az egész vonalon tökéletes. Itt látszik legjobban milyen bűvésziességel egyeztetik össze a konzervatív hagyomány szeretüket a haladás szellemiségével. Minden iskolának megvan a maga ma már meg nem magyarázható tradíciója, melyhez évszázadok óta ragaszkodik, de a rozsdás ajtók mögött a szu-ette padok alatt ott lappanganak a legmodernebb szellemi áramlatok. A diák csak az ötödik évfolyamig tanulja a rendszeres tananyagot, aztán spcializálhatja magát bármelyik általa kiválasztott szakra. Ez a rendszer a tökéletes, így a diák az alsó osztályokban megkapja az általános műveltség alapismereteit és röpke áttekintést nyer a tudományszakok felett, felsőbb osztályaiban a megismert szakok legkedvesebbjei körében foroghat. Így nincs lusta és rossz tanuló és így kell értelmezni ha valaki azt hallja, hogy az angol diákok nem csálnak, nem „puskáznak”. Miért csálnának? — Mindenki azt csinálja amit szeret. A magyar diák „puskázik” számtamból mert nincs érzéke hozzá, de szereti az irodalmat — másik a rajzot és művészet történeteket, harmadik a tornát. A már így előkészített diák az egyetemen sokkal jobban fog megállni a saját lábán, hiszen egy bizonyos tudomány ággal már behatóbban megismerkedett. Az egyetem Angliában nagyon komoly, éppen azért, mert nem szükséges az angol társadalmi rendhez igazodva — közvetlen a tökéletes középiskola miatt —, aki nem járt egyetemre az is elérhet bármilyen magas társadalmi állást, viszont aki járt az a saját szakmájában a legnagyobb töké-

letessége tehetett szert. A többi országokhoz viszonyítva nagyon kevés azoknak a száma Angliában, akik felületes, tizedműveltséggel rendelkeznek és akik szakmájukban nem felelnek meg a kívánalmaknak. Nehéz az angol iskolázottságot elsajátítani, habár angol rendszerű iskolában is végzett valaki, mert a szellem az csak nem angol, a szellem, melyet Angliában évszázadokon keresztül adogattak át egymásnak apák és fiaik.

Még három érdekes tény az angol mozik világából: dohányozni a nézőtéren is szabad, számozott székek a legnagyobb mozikban sincsenek, és csak angolul beszélő filmeket játszanak, ami azt jelenti, hogy a külföldi sikereket átbeszéli angolra.

Az angolok nem szeretik a háborút, nem szeretik a katonákat, nem szeretik az ágyukat, amint azt az utóbbi hetekben lezajlott események is jól mutatják — de nagyon szeretnek katonásdit játszani. Leírhatatlan komolysággal lépked egy-egy gárdista az őrhelyén hatalmas süvegével, rá sem hederítve a körülötte vídáman ugráló iskolás gyerekekre és a mindíg ott lábatlankodó rengeteg külföldi fényképészre — mondhatom borzasztóan komikusan hat. A katonák rengeteg különféle tarkábbnál tarkább uniformisaikban mindig olyanok, mintha dobozból huzzák volna őket elő. Mikor először láttam egy Tommyt, ahogy az angol bakát népszerűen nevezni szokták — meg mertem volna esküdni, hogy tiszt, úgy fel volt öltöztetve, viszont tisztet egész angliai utam alatt talán ötöt láttam uniformisban! Ennek az a magyarázata, hogy csak szolgálatban kötelesek egyenruhában járni. Hadseregüket az utolsó években Hore Belisha teljesen átszervezte, vagy ha tetszik ügyes műtéttel megfialalította; nincs öreg hadastyán, a legöregebb aktív katona 40 éves. Ő irányította az angol ifjúság figyelmét a repülésre is, a repülés ma Angliában a legelterjedtebb és legnépszerűbb sportok közé tartozik.

Az angol konyha nem olyan rossz, mint a hite, ami viszont nem jelenti azt, hogy jó volna. Ételeik izetlenek sok a kifőzött dolog köztük és minden tekintetben nagyon egyszerűek. Fő húseledelük, a birkahús, húsukat mustárral igyekeznek ízesíteni, ami viszont nagyon erős, ezenkívül nagyon sok saucet használnak. Birodalmuk nagyságára jellemző, hogy Angliában csak Dániából és Ausztráliából jégművelésű repülőgépeken szállított vaját és csak New Zelandból behozott marha és birkahúst lehet kapni. Étkezési beosztásuk sokkal jobb és egészségesebb, mint a miénk: bő reggeli, kis ebéd, tea és bő vacsora. A remek breakfastok örökké kellemes emlékek képen fognak élni bennem. Rengeteg teát isznak, és azt a gyanutlan idegenre is rákényszerítik, mint a törökök a cigarettát. Nem inni sértés és neveletlenség.

Ne higyjük, hogy az angoloknak nincsenek szenvedélyeik, nem igaz, hogy hidegvérűek — csak más dolgokban izgulnak mint mi, majd nem minden harmadik házban automata játék helyiségek vannak. Itt azután kipirult arccal játszanak, az automata nem hagyja magát, ők se, csak dobálják be a penny-ket. Sok kicsi sokra megy — végre is dühösen távoznak. Fél óra múlva újra ott játszanak. Hátha most sikerül?! — Jó üzlet. (Vége.)

Horváth István VII. o. t.

Beteljesülés.

Húsz évig nem tudtuk mi az a szabadság
Vasat vertek ránk idegen hadak
Amikor Trianon bűnös fertőjében
Széttépték hazánk az éhes vadak.
Mint kivetett koncra úgy estek testének
Reánk uszítottak románt és csehet
Lelkünkbe nyilalt be mélyen a fájdalom
Magyarnak lenni nekünk nem lehet.
Március tizenöt ott égett lelkünkben
Szívünkben hordoztunk sok véres agyart
Imádkozó hittel néztünk fel az égre:
Isten ne hagyj el, áldd meg a magyart.
Vártuk az új magyar hajnal hasadását
Mikor népünk újra boldog lesz szabad
Akkor a hazáért vérüket ontották
Azoknak sírján friss virág fakad.
És jön Csaba vezér tajtékzó paripán
Felhangzik a kürtszó: előre magyar
Rég várt szabadságunk arany lángját hozza.
Bitorlóink arca fásult lesz, fanyar
Igy álmodtunk mélyen húsz éven keresztül
Éelve, hogy hő vágyunk délibáb csupán,
Lelkünkben ott égett fájón benn a kérdés,
Jön-e majd szabadság elnyomatás után?
S a magyar igazság győzni vágyó fénye,
Gódesberg, München, Belvedert hozott,
Beteljesült részben, ami után annyi
Fájó magyar szív így imádkozott:
Uram, aki ítélisz jelenben és multban,
Engedd, hogy legyen nemzetünk szabad,
Vezesd el népedet ígéret földjére
Szólj és ő hiven követi szavad
Hangzott az ítélet, remegve hallgattuk:
Kassa, Ungvár, Munkács magyar lesz megint,
És a többi megtért városok népe is
Mámoros örömmel az égre feltekint.
Küldve a fohászatát alázatos szívvel
Vezérelj bennünket szebb jövőre
Ne égessen többé Mohács és Trianon
Magyarok Istene áldassál örökre.

Sedivy Zoltán.

Új esperes Amerikában.

A független református egyház keleti egyházmegyéje január 29-én lélekemelő ünnepség keretében iktatta be új esperesét: Béký Zoltánt. Az idősebb testvér iránt érzett szeretettel és tisztelettel köszöntjük az „öreg pataki diákot.“ Közülünk való és értünk is dobog szive. Élete példakép előttünk abban a szolgálásban, melyben minden út Istentől és Istenhez vezet.

Béký Zoltán 1903 ban született Hernádszentandrason. Iskoláit Főiskolánkban végezte. Gimnazista korában az Erdélyi János Önképzőkör elnöke volt, mint theologus három éven keresztül szerkesztője volt lapunknak és IV. é. korában a Hittanhallgatók Egylete elnökének választotta meg. A főiskola ösztöndíjával Amerikába jutott, New Brunswickra és Philadelphiába, itt képezte magát tovább a theologiai tanulmányokban és elnyerte a B. D. Theologiai rangot. 1928-ban a trentoni független ref. egyház lelkészévé választotta.

Béký Zoltán már 10 év óta harcosa a magyar ref. megmozdulásnak Amerikában. Életét egyetlen cél szolgálatába állította: Isten országa növelésére az amerikai magyar reformátusok között. Erős hittel, törhetetlen akarással áll egy évtizede a vártán az őrálló hűségével. Lelkünk őszinte szeretetével kérjük Istent, hogy adjon erőt új hivatalában is a Krisztus ügyének szolgálatára.

Egy év a „Hegyaljai Erő“ cserkészcsapat életéből.*

Az Ifjúsági Közlöny szerkesztősége elhatározta, hogy a főiskola ifjúsági egyesületeinek alapításairól és történetéről beszámol. Cserkészcsapatunkra kerülően a sor eszembe jutott, hogy nehezen fog menni a mostmár 18. életévében levő csapat történetéről másfél oldalon beszámolni, mikor a tizenöt éves évforduló alkalmával ezt 32 oldalon végeztük el, s azóta bizony az évekkel a történelem is szaporodott. Épen azért most csak az első év munkájáról írok annak az elvnek az alapján, hogy akit érdekel elolvassa jubileumi füzetünket is, akit pedig nem annak talán ez is sok.

Minden kezdet nehéz. Ez a közmondás áll a cserkészcsapat alakítására is, különösen ha a Sárospataki Ref. Főiskolában történik a kísérletezés az Urnak 1921. esztendejében. Bár az 1921—22. évi iskolai értesítő mint a legtermészetesebb dolgot említi meg, hogy „a cserkészlet 1921 szeptember havának első felében vonult be az iskola falai közé,“ mégis ez a bevonulás nem ilyen simán történt. A cserkészcsapat alakítását két oldalról is rosszalólag nézték: ellenezte a tanári kar — nyilván, mert nem ismerte az eszmét — gyűlölték a diákok, ők ugyan hamar megismerték az eszmét, de sokat kívánt tőlük a tíz törvény. Sok nehézséggel kellett a négy alapítónak Vincze Károly, Szabó Zoltán, Zsiros József, Benke József theologusoknak s a nem sokkal később hozzájuk segítőtárs-

* Baksy Rezső: A 134. sz. „Hegyaljai Erő“ cserkészcsapat tizenöt éves története. 1937. c. könyv a csapat parancsnokságától, Sárospatak, Főiskola, 1 P-ért megrendelhető. Szerk.

ként csatlakozó Ujszászy Kálmánnak megküzdni, míg az első őrsi összejövetelig eljutottak. A biblia körül ülő theologus diákok sokat töprengtek azon, hogy hogyan lehetne a züllésnek indult diákokat jó útra téríteni. Ilyen csendesóra szülte gondolat volt az, hogy cserkészcsapatot alakítanak. A gondolat szép volt, de talán maguk sem gondolták, hogy mennyi megaláztatásban lesz részük amíg az első eredményt felmutathatják. Mikor mindent előkészítettek, Zsiros József egy órákőzi szünetben az iskolaudvar egyik padjáról szólt az ifjúsághoz, melyben kárhoztatta az akkori diákéletet és sötét színekkel festette annak következményeit, majd ismertette a cserkész mozgalmat és felhívást intézett a jelentkezésre. A szónoklatot a diákok nagy része csufolkodólag és megvetőleg hallgatta, de volt egy pár fiú, aki titokban jelentkezett cserkésznek, azonban ez a szégyenérzet nemsokára büszkeséggé változott s nemcsak tűrte a nem cserkészek gúnyolódását, hanem büszkeséggel viselte a lilimos jelvényt.

A munka végre 26 ujonccal indult meg, akik négy őrsbbe voltak beosztva, mely őrsök a Sólyom, Sirály, Sas és Turul ma is megvannak, csak — más tagokkal. A csapat első parancsnoka Vincze Károly hh. volt, míg a tanári kar tanárelnökül Benkő Béla gimn. tanárt, majd a két hónap utáni lemondása következtében Hallgató Sándor tanárt bízta meg, aki ebben a tisztségében meg is maradt 1928. év szeptemberéig. — Március 15 én bensőséges ünnepély keretében tett fogadalmat 19 cserkész és 4 apród.

Kapott a csapat egy szobát a főiskolától, melyet közadakozásból, szegényesen, de berendezett; először a bútor bizony csak egy asztal és két lóca volt. A takarítást az őrsvezetők maguk végezték az otthonban, hogy ezzel is jó példával járjanak elől. Nem lévén még központi fűtés, nagy gondot okozott a tüzelő anyag, míg végre a hercegi udvarból kiutaltak, a vezetők kérésére, egy szekér fát „Hegyaljai Ernő ur“ címére. — A csapat nótaszerzője mindjárt írt egy indulót a csapat számára, melyet a Cserkész Szövetség által kiadott daloskönyvbe is felvettek. Az induló harmadik verse úgy hangzik ma is, mintha épen a ma cserkésze számára írták volna:

Zúgó vihar dúl fejünk felett,
Villám tépi a fellegeket,
Pajtás, célunk nagy, munkára hát,
Szeresd az Istent, szeresd hazád! (Zsiros J.)

Az évi munka sok apró eseménye lenne megemlítésre méltó, azonban most ugorjunk egyet s nézzük meg azt, hogy milyen eredménnyel zárult, az annyira kigúnyolt cserkészcsapat első éve? Év elején, épen azért, mert megvetett egyesület volt a cserkészlet, olyanok léptek legnagyobbbrészt be akiknek nem sok veszteni valójuk volt. Jött a negyedév, s bizony az ujdosült cserkészek között alig volt aki legalább egy-két csikót be ne köthetett volna a konviktus udvarára. Most kezdődött a vezetők önfeláldozó munkája: a rendes cserkész munkán kívül, nevelőjük, tanítójuk, oktatójuk lettek őrsi tagjaiknak s év végén az évváró ünnepélyen a cserkészrukás diákok vitték el a legtöbb szorgalmidíjat. A 23 cserkész közül nemcsak, hogy nem bukott el senki, de tizenhatan jelesek lettek! Ez olyan eredmény volt, hogy még a cserkészletet addig nem szerető tanárok is kérték, hogy fiaikat vegyék be a lilimos fiúk közé.

A megerőltetett munka fáradalmait hamarosan kipihenték őrsvezetők, cserkészek egyaránt a Telkibánya közelében megtartott nagytáborban. Vig kedélyű

pihenés volt ez egyrészt, de másrészt komoly készüllet a további munkára. Komoly meghatódottság vett erőt a táborozó cserkészekben, mikor este felmentek a juhakol tetején rögtönzött táborukba, s mialatt rájuk borult a csillagos ég sátra s eszükbe jutott a közeli trianoni határ, felzengett ajkukon az évszázados ének: Nem lesz mindenkor így!.. S igaza volt a nótának, mert valóban megváltozott az akkori helyzet, a határköveket felszedték, s ha nem is sokkal, de kijebb vitték. De igaza volt arról az oldalról nézve is, hogy nem lesz mindenkor juhakol tetején a cserkésztábor s az 1938. évi nagytáborunkban a Balaton melletti Révfülöpön nemcsak a csillagos ég kékllett felettünk, hanem a csapatunk tulajdonát képező őrsi sátrak is védtek a természeti elemek csapásai ellen.

*Baksy Rezső
cserkésztiszt.*

HURRÁ....

A nap lebukott a füzéri-vár mögé. Az elsötétült homlokú hegyek álmos pillantásokat vetnek a völgy mélyén aludni készülődő falucskára. Az élet pihenni-vágyódásáról sugdalódik a szellő is, fenyőillatot kergetve a mező fölött. A vén csordás is már hazafelé terelgeti a szétszéledt jószágokat. Az erdő szélén éleket kiált egy szajkó. az alvó legény ébred, megmozdul. Fejét felkapja, tekintetét a cserjés felé veti, valamit keres, de hó... hó... Gyuri, Gyuri... Szemei ki-düllednek, arcába vér szökik, szíve összeszorul. Kiáltson? Nem. Kár. Késő, eltűntek. Eltűnt a két pejcsikó, a Fáni, meg a Betyár. Elvezette két cseh-finánc.

Gyuri föláll. Támolyogva dől az öreg vadkörtefa törzséhez. Fejét lehajtja, morog, beszélget, mintha a csizmájának felelgetne. Pedig az nem kérdező Gyuritól semmit. Ő maga kérdező önmagától s felel önmagának: „Mondd Gyuri, most mi lesz? Mi lesz, ha hazaérsz? Őt perc múlva az egész falu rajtad nevet. Szégyen lesz, Gyuri! Pedig nem olyan akármilyen legény vagy?! Mi lesz? Kacag utánad, meg a szemedbe az egész falu pújája! Meg mit szól az apád? Nem volt a faluban soha senkinek olyan lova, mint a te apádnak. Nem! Gyuri, téged nem érhet ez a szégyen! Nem lehet zsványoké a Betyár, meg a Fáni! Nem! Azért is azok fogják vinni Julist az esküvőre! Vagy ha... nem, akkor... téged se, senkié...“

Fejét fölemeli, szemét egy szalmatetős kis házikón pihenteti meg. Az, az, az a kisház... Megfordul, kilép: No, Gyuri, az áldóját, ... most mutasd meg, hogy te Csuha Gyuri vagy.

A hosszú legelő — átnyulva a domb mögé — sűrű szederbozótos erdőbe megy át, amelyiken ember csak egy begyepesedett, régi, jó világból maradt szekér-úton juthat keresztül. Ez már túl van a cseh határon, s így Gyuri is, mert éppen most tűnik el az útkanyarban. Kalapja fülig lehúzza, csizmaszárában „jó-pajtása.“ Az Izra-tó alig egy hajításnyira van már. Ritkul az erdő is, itt-ott ölfarakások. A fák lombjai is világosodnak, valami tisztás lehet odébb. Gyuri megáll. Bokor mögé lép, de nézd, Gyuri! Itt az erdészlak. Egy ölfarakás mögé húzódik. Tilos a másik oldalon. Az erdészház előtt hatalmas, magános fenyő, tör-

zséhez kötve Betyár, Fáni, Gyuri tagjaiból, mintha minden erő kiszállt volna. Szívét torkában érzi. Lehajol. Keze csizmáját simogatja. Gondolkozik, fontolgatja: Hol lehetnek a zsványok? Megbujtak? Vagy talán bent vannak az erdőszélén? Csalétek az ő két lova? Vagy valóban — semmit sem sejtve — tanakodnak a két ló sorsáról?

Az a két ló pedig nyugtalanul tapos, kapar. Gyuri érzi, hogy minden pillanat drága. Előrelendül. Betyár észreveszi, fölnyerit, ő már a hátán is ül Betyárnak. Csizmája sarkát bevágja a Betyár oldalába. kötőfékét meghúzza, a ló előreugrik, fülét hátrakapja indul! „Hó! Hó! Betyár! Leesett Fáni kötőféke!... Eh... Sebj. Majd jön az utánunk, hurrá!” A ló kinyújtózik, izmai dülllednek. Felugrik az útra. Fáni már előzi is. Egyre hangosabb, hevesebb a biztatás: „Hurrá, hurrá... Betyár... az áldóját...”

Puska dördül. Kemény, mély csattanás zúg végig, körül a hegyeken. Gyuri összerenzen. Kalapja félrebillen fején, Betyár hosszút szökik, erősíti az iramot, hisz semmi baj, amíg gazdája az ő oldalát rúgni tudja, és mostmár ahogyan csak jöhet, úgy jön, ömlik a biztatás a nyers legénytörökből: „Hurrá, Betyár!... Mindjárt itt a határ, ... húzdd, húzdd, ... ne búsulj itt a finánc táskája is.... csak hurrá...”

A két ló megtorppan. Betyár megáll, Fáni mellé simul. Testük habos, gőzöl. Gyuri megpaskolja mindkettő vállát, leugrik. Lábai remegnek. Odahajtja fejét Betyár sörényéhez, átöleli nyakát. Tekintete egy szalmatetős házikót keres. Azt, azt a kisházat... De hol van? Hol? Ott kell lenni?! Nem látszik?! Nem. Nem látja Gyuri. Esthomály? Nem. Csak néhány könnycsepp. Könnycsepp Csuhaj Gyuri szemén, amit még soha senki nem látott, csak most a Betyár, meg a Fáni.

— *fűzér* —

Könyvismertetés.

Patay Lajos: Küzdelem. (Ifjúsági regény.) „Hetedik gimnazista koromban árván maradtam. Bizony, sok küzdelembe kerültem, míg...” és elmondja egy református lelkész küzdelmét az élettél. Jó követni őt ezen az úton. Sok kísértés veszi körül: ő küzd mind ellen egyszerre. Közben önmagával kell leg-erősebben küzdenie. Nagy reménységgel indul egy fiatal lélek — megtörik, vívódik a halállal — de győz. Az új munkára már nem indul egyedül, az új életben vele küzdeni kész hűséges tanítványa, Kincs Klári. — Kevés ilyen regényünk van. Jó lenne, ha minden diák kezébe venné ezt a könyvet. Sok erőt vehetne belőle saját küzdelmére.

Chambers Oszvald: Minden tölem telhető az Ő uralmáért. Az író köfaragó, írása a szívbe vésődik bele. Naponkinti áhítaton jól használható ez az írás. Ha valaki mindennap együtt van valakivel 5—10 percet, találkozásuk nem mulhat el nyomtalanul. Ha ezzel a könyvvel vagyunk együtt, épülünk és építke-

tünk. Naponkint egy egy oldal bibliamagyarázattal emlékeztet arra, hogy teljes szívvel, teljes lélekkel és minden erővel Istent szeressük. Lelki haszonnal forgathatják a könyvet azok, akik az Isten uralmáért minden tőlük telhetőt megtesznek.

—Z.—

HIREINK

LŐRINCZ ÁRPÁD

Február 23-án mindnyájunk szívébe belemarkolt a fájdalom, amikor felhangzott az iskola kis harangjának bánatos csengése, jelezvén, hogy a könyörtelen halál ismét elragadott tőlünk valakit, aki kedves volt szívünknek. Megtudtuk a lesújtó hirt: Lőrincz Árpád IV. b. osztályos diáktestvérünk halt meg Ujhelyben kétheti szenvedés után. Az ifjúság részvétét bánatosszívű osztálytársai vitték el a temetésre; fájdalmukat Halász Dénes osztályfőnök tolmácsolta megható búcsúszavakkal. — Szívünk fáj még, de vigasztal az a tudat, hogy testvérünk jó helyre ment, és kérjük a jó Istent, hogy vigasztalja meg a bánatos szülőket is.

Dr. Vincze Károly pert-amboyi lelkipásztor ezer pengőt adományozott korszerű theologiai művek beszerzésére. Dr. Vincze Károly az elmúlt nyáron látogatott meg bennünket, szeretetet árasztó kedves egyéniségével mindnyájunkat magával ragadott. Itt volt theologus, lelke mindig visszajár ide. Gondoskodó szeretetének jelét mi is halásan köszönjük, a fiatal testvérek.

Külföldi KIE. előadók vendégszerplése. Február 20-án a KIE. Világszövetség négy külföldi kiküldöttje szerzett felejthetetlen délutánt diákságunknak és a patiki közönségnek, Denzie Patrick skót, Heimer Virkunnen finn, André Ttoomé francia és Eleley Stephan Heyness hindu előadók voltak ezek, akik gróf Teleki László és Pogyor István kíséretében érkeztek, és előbb az imateremben az össz-ifjúság számára, majd a templomban a nagyközönség szá-

mára tartották meg színes és tartalmas beszámolóikat. Este pedig, a tanári karral együtt eltöltött meghíft vacsorázás közben finn előadónk felvetette a magyar-finn diákcsereakció létesítésének eszméjét, a francia kiküldött pedig regőseinket, akik énekszámaikkal szórakoztatták őket, meghívta nyárra Franciaországba, Dél-Franciaország hugenotta vidékén tartandó körútra.

Vitéz Ujváry Lajos tanügyi tanácsos, főigazgatóhelyettes febr. 21—24-ig tartotta látogatását a gimnáziumban. 24-én befejező értekezletet hívott össze, amelyen a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott szerzett tapasztalatairól.

Éry Emil a Magyar Cserkészszövetség ügyvezető elnöke és *dr. Kiss Sándor* országos vezetőtisztt meglátogatták a Timotheus öregcserekszecsapatot. Céljuk az volt ezzel a látogatással, hogy az immár országos hírnévre emelkedett regőscsoportjaink módszerének tanulmányozása alapján a regősmunkát országszerte kiépítsék.

Vitéz Szabados Béla szobrászművész tanulmányokat tett a főiskola előcsarnokában legközelebb készítenő reliefjéhez, amelynek tárgya a főiskola 1717. évi ostroma.

Regőstanfolyam. Kb. március 20-ával kezdődőleg egyik regőscsoportunk u. n. regőstanfolyamot szándékszik tartani. Ez abban áll, hogy tiznapos körútra menvén 5—5 napra maguk mellé vesznek egy-egy ujonc-regőscsoportot, melynek tagjai az ország különböző vidékéről jönnek és a regőlés művészetét elsajátítván, az öt nap elteltével önálló körútra indulnak.

A visszacsatolt területi legációk egyházkerületünkre eső része husvétől kezdve a losonci hallgatókkal megszaporodott patiki theologusuk részére bocsátatnak válasz-

tás alá, Mendikánsok egyelőre nem mennek erre a területre. A fennmaradó felvidéki legációkat felvidéki iskolák felsőosztályos növendékei részére küldjük át.

Theol. professzorok az Orsz. Theol. Tanári konferencián. Dr. Zsiros József, Dr. Marton János, Dr. Mátyás Ernő és Dr. Szabó Zoltán akadémiai professzorok febr. 23—24-én résztvettek a Budapesten megtartott Orsz. Theol. Tanári konferencián. A konferencia tárgya a felvidéki legációk ügye, külföldi tanulmányutak, segédlelkészi évek jobb kihasználása, professzorok rendszeres évi tanulmányútja stb. volt.

Erdélyi ref. elemi iskolák segélyezésére, magyar könyvek vételére a tanári kar és az akad. ifjúság 34 P t adományozott.

Faluszemináriumi kiszállás. Ez évben is megtartotta akadémiánk ifjúsága a már fogalommal lett faluszemináriumi kiszállást. Ezuttal 8 bodrogközi községet kerestek fel kettesével a falukutatók, ahol regősmunkával egybekötve ezuttal a községek geológiai és kulturális viszonyait tanulmányozták.

Csendes napok március 10—11-én voltak.

Kedves Olvasóink!

Az 1939 február 6-tól március 8-ig beérkezett előfizetéseket köszönettel nyugtázzuk: Béky Zoltán 2 dollár (Amerika.), Moinár Pál 3 P (Su.), Gönczy Árpád 5 P (Amerika), Dr. Lepcsey Péter 5 P (E.), Dr. Kérészy Zoltán 5 P (Bp.), Kellermann Béláné 5 P (Bp.), Kner Endre 3 P (Gy.), Benke Kálmán 2 P (O.), S. Szabó József 3 P (C.), Dr. Finkey Ferenc 5 P (Bp.), Novotny Gyula 5 P (M.), Fekete István 3 P (Td.), Vass István 3 P (Kp), Róna Lajos 3 P (Bp.), Janka Károly 4 P (C.), Bíró Lajos 1-50 P (T.), Kerekes György 5 P (Sk.), Dr. Philipp Ernő 4 P (Bp.), Bernáth Aladár 6 P (Su), Füle József 3 P (B.), Zsoldos Benő 3 P (Bp), Butykay Bertalan 3 P (Bp.), Farkas Imre 5 P (Gy), Németh Károly 5 P (P.), Móricz Zsigmond 3 P (Lt), dr. Dezső László 3 P (P.), Kovács József 3 P (N.), vitéz Kossuth Ferenc 4 P (Bp), özv. Szabó Istvánné 3 P (Asz.).

Sárospataki Olvasóink közül 3 P t fizettek: Baksy István, Balsay Bertalan, Bálint József, Benkő Béla, Bódy Dénes, Darányi Lajos, Dávid Zoltán, dr. Egey Antal, dr. Gulyás József, Jakob Károly, dr. Jakó János, Kiss Elek, Kokai Kun Dániel, dr. Marton János, dr. Mátyás Ernő, Orbán István, dr. Szabó Zoltán, Szabó Gyula, dr. Szabó Gyula, Szalay Robert, id. Szepessy István, Tártsy Árpád, dr. Trócsányi József, dr. Ujszászy Kálmán, dr. Urbán Barnabás, özv. Végh Bertalané, Vitek Ferenc, dr. Zsiros József, Fáber Rezső, Füzesséry Sándor, Héthy Lajos, Mór Béla, Palumb Gyula, dr. Janka Géza.

1-50 P-t fizettek: özv. dr. Batta Istvánné, Boda Béla, Bódis Lajos, Dobozy István, Ecsedy Lajos, dr. Fischer Fülöp, dr. Fisch Ignác, Halász Dénes, Hallgató Sándor, dr. Harsányi István, Hegyi József, dr. Izsó Bertalan, Koncz Ferenc, Képes Géza, Lázár Károly, dr. Meczner Béla, Némegy Gyula, Szabó Károly, Szívós Géza, Zana István, Hargitai Zoltán, Ablonczy György, Erdődi László.

6 P-t fizetett: Tóth Károly. — 1 P-t fizetett: Egressy Lajos.

1939/40. iskolai évre előfizetett 3 P-t Boros Adolf. KIADÓHIVATAL.

● Nyomtatta: Kisfaludy László a ref. főiskola betűvel, Sárospatakon. ●

